

**Scavenius:** Det er jo et Spørgsmaal, man kan se paa paa forskellig Maade alt efter sit Kendskab til det, det praktisk talt drejer sig om. Naar det nu særlig blev anført, at Blade af det radikale Venstre har været af den Mening, at disse Hverv ikke kunde lade sig forene, kan det kun glæde mig, at der indenfor det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, er en saadan Uafhængighed i Opfattelsen, at man ikke undlader at fremføre sin Opfattelse, selv om den kan komme paa tværs af, hvad et Partimedlem kunde ønske. Men jeg synes dog, at man, naar man taler om, at man nu tilraader at godkende dette, og om, at Landstinget kan ikke tage Stilling til den rent praktiske Side af Sagen, skulde tænke et Øjeblik paa Grundlovens klare Bud. Det burde dog spille en Rolle, at Grundloven ikke har gjort nogen som helst Forskel paa denne Embedsstilling og andre Embedsstillinger. Der er kun nævnt, at Embedsmænd ikke behøver Regeringens Tilladelse til at modtage Valget, og der er ikke gjort Undtagelse for nogen Slags Embedsmænd. Det er ogsaa ganske klart, at hvis man skulde begynde at overveje, hvilke Embedsmænd der passende tillige kunde være Medlemmer af Rigsdagen, vilde det ikke være Embedsmændene i den udenrigske Tjeneste, man først vilde hæfte sig ved. Der er forskellige Kategorier af Embedsmænd, som man nok ud fra forskellige Synspunkter kan være meget betænkelig ved overtager Hvervet som Rigsdagsmand. Jeg vil nævne Centraladministrationens Embedsmænd, for saa vidt som de deltager i selve Regeringsarbejdet. Tidligere Regeringer har jo ogsaa haft den Opfattelse, at en Embedsmand, der stod i denne Stilling, selv om det var temmelig langt ude i Periferien af Centraladministrationen, ikke burde kunne overtage et Rigsdagsmandat. En saadan Tendens har selvfølgelig ikke kunnet trænge igennem, vedkommende er endnu den Dag i Dag Medlem af Rigsdagen, og for den Regering, der vilde forsøge at tage dette Standpunkt, vilde det sikkert ikke blive til Fornøjelse. Man kunde ogsaa tænke sig en Dommerstilling. Saaledes som det politiske Liv former sig nu til Dags særlig som Udtryk for en social Kamp, en Modsætning mellem forskellige Befolkningsklasser, kunde mange mene, at en nødvendig Betingelse for at kunne beklæde et Dommerembede, for at Befolkningen kunde have den rette Opfattelse af vedkommendes upartiske Stilling overfor alle Befolkningsklasser og overhovedet alle i Befolkningen, maatte være, at han ikke tog aktiv og fremtrædende Del

i det politiske Liv. Saaledes vilde man alt efter sit Standpunkt og maaske i nogen Grad ud fra en Opfattelse, der var farvet efter ens eget Partistandpunkt, kunne finde snart een, snart en anden Kategori af Embedsmænd, som man vilde mene ikke egnede sig til tillige at være Rigsdagsmænd. Men det har aldeles ingen Betydning i Øjeblikket. Grundlovens Bud bestaar uantastet, og man har kun at rette sig derefter. Naar det f. Eks. blev anført, at her kunde det maaske lade sig gøre, fordi vedkommende Gesandt er anbragt saa pas i Nærheden, at det muligt kan have noget paa sig, naar man mener, at de to Hverv praktisk lader sig forene, men hvis Stillingen var i et mere fjernliggende Land, var det aldeles utænkeligt, saa maatte man nægte ham det, vil jeg spørge: Hvorledes skulde man kunne nægte ham det, hvis han i øvrigt opfyldte Betingelserne? Hvorledes skulde man kunne nægte ham at gøre Brug af de grundlovmæssige Rettigheder, som er sikret alle Embedsmænd? Selvfølgelig kunde man ikke nægte ham det, og han vilde formodentlig ogsaa i det Tilfælde gøre det samme som andre Embedsmænd. Det er mig ikke bekendt, at Embedsmænd, som bliver valgt til Medlemmer af Rigsdagen, gør noget særligt for at opfylde deres Embedspligter i den Tid, Rigsdagen er inde, tværtimod, de forlader dem vist fuldkomment og overlader dem helt til andre. Det er et Offer, der bringes og maa bringes fra Administrationens Side overfor den Tanke i Grundloven, at den har villet sikre Embedsmændene deres statsborgerlige Rettigheder fuldt ud. Paa den anden Side har man maaske ogsaa tænkt sig, at det kunde have sin Betydning for Rigsdagen, at disse Kræfter ikke blev afskaaret fra at være Medlemmer af Rigsdagen. Men Grundlovens Bestemmelse er uomtvistelig, og man kan ikke pludselig henvise til, at der er en Mening om, at det burde være anderledes. Man kunde maaske kritisere lidt, hvorledes denne Mening er tilvejebragt; men det har aldeles ingen Betydning for Spørgsmaalet, saa længe Grundlovens Bud bestaar. Man kunde meget vel tænke sig, at det blev forandret, saaledes at der blev opført visse Kategorier af Tjenestemænd, som var undtaget. Jeg tror dog ikke, at man saa vilde indskrænke sig til de Tjenestemænd, der gør Tjeneste under Udenrigsministeriet, der vilde sikkert være flere andre Kategorier, som først og fremmest vilde frembyde sig som værende af Interesse i denne Forbindelse. Hvis dette blev forandret, hvis der blev en positiv Bestemmelse om